

המערכת

כח האמונה האיתנה אשר לאחר הרגע קטון עזבתיך יבוא ה"ברחמים תשוב" החזיק וחייל עודד וליבה החיה והאיר – וממנו יצאה אורה לעולם כולו שהרי "וכי לאורה הוא צריך – אלא עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל" וכי השוכן בבית הזה חי עמנו ומזריח אורו עלינו.

אז יבקע כשחר אורך...

וחשוך כאותם שעות של לפנות-בוקר הנקראות "שחר" על שם שחרוריתן המרובה עוד יותר מאשר תחילת הלילה.

ולתוך ה"חלל" הזה בקע והאיר "קו" קצר ומצומצם אותו קו של "לישועתך קוינו כל היום" ו"קוה אל השם". כח האמונה האיתנה אשר לאחר הרגע קטון עזבתיך יבוא ה"ברחמים תשוב" החזיק וחייל עודד וליבה החיה והאיר – וממנו יצאה אורה לעולם כולו שהרי "וכי לאורה הוא צריך – אלא עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל" וכי השוכן בבית הזה חי עמנו ומזריח אורו עלינו.

אלא שלכך הוצרכה תגבורת מיוחדת דבר שלא אפיין את התקופה הקודמת בהם חיו במרחב האין-סוף. כדי להחזיק באותו "קו" היה צריך בתעצומות נפש גדולות ואדירות אשר ראשן ותחילתן "אל יבוש מפני המלעיגים. ובסיום השנה השביעית ותחילת שנת השמונה – "אז יבקע כשחר אורך". כי אז היינו אחד רוכב על ז' והוא להשליט את השייט על כל ז' כוכבי לכת ועל כל הנמצאים שנתהו בשבעת ימי בראשית. מספר זה (שמיני) מיוחד אליו יתברך. אמרו רז"ל כינור של ימות המשיח יהי שמונה נימין" כי מספר שמונה "מקודש ועומד בפני עצמו שומר ההיקף" (מתוך "הדרן על הרמב"ם ש"פ לך לך ח' מרחשון תנש"א).

לאחר שבע שנות הנסיון וההעלם אשר רק "קו קצר" של אמונה למעלה מטעם ודעת החיינו וקיימנו – בוודאי יבוא האור הגדול של "אז יבקע כשחר אורך" אור גדול ועז "בחנית האור שלפני הצמצום" ועוד למעלה מכך (כמבואר בחסידות) – אור אשר בהארתו כל חושך לא יחשיך ולנצח יבהיק ויזהיר "כי ה' יהיה לך לאור עולם". חסידים תמימים שלוחים ואנשי שיחיו בתוך כלל ישראל! עמדו הכן כולכם ליום הגדול והקדוש והנורא ג' תמוז השמיני ה"מקודש ועומד בפני עצמו" רחצו והזכו לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

– ונזכה זעהן זיד מיטין רביין דאָ למטה אין אַ גוף ולמטה מעשרה טפחים והוא יגאלנו.
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שבת חול המועד סוכות תשכ"ז. לסוכה הגדולה ב"שאלאש" [החצר] של 770 נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות. הרבי הולך בצעדים מהירים מגיע לכסאו מסיר בתנופה עזה את המעיל שהיה תלוי על כתפיו ומתחיל להתוועד.

והיום הוא יום השלישי של חג הסוכות אשר האושפיזין שלו הינם יעקב אבינו ואדמו"ר הזקן. והרבי פותח בביאור העניין הנאמר בחז"ל ומבואר בדרושי חסידות אשר יעקב אומר "אז יבקע כשחר אורך" יעקב אותיות יבקע.

והרבי עובר לביאור עמוק על פי פנימיות התורה במעלת אור הקו על אור-אין-סוף שלפני הצמצום. אותו קו קצר ומצומצם גדלה מעלתו אפילו על האור הבלתי-גבולי שהאיר לפני כן. והראיה דווקא הקו הוא זה שבקע את חושך הצמצום ואותה בקיעה מוכיחה על תגבורת מיוחדת הבאה ממעלתו בשורשו ומקורו ב"תפארת הנעלם". והאוזניים כרויות בקשב רב לדברים נפלאים אלה "טיפע השכלה" [השכלה עמוקה] אשר אצל הרבי הופכת למציאות של "עבודה" יום-יומית.

והרבי ממשיך ומבאר את משמעות בקיעת חושך הצמצום – "אז יבקע כשחר אורך" – ולפתע קול רעם נשמע "און מיט אַמאָל ס'האַט גיפּראַכֶּן אַ רעגן" ברגע כמימרי' נפתחו ארובות השמים וגשם עז ניתך ארצה. היה נדמה כאילו באמירת הפסוק "אז יבקע" – בקע הרבי את השמים. והרבי ממשיך ומדבר ממשיך ומבאר והגשם לא מפסיק לרגע אחד. הסירטוקים כבר ספוגים במים הכובעים כבר כבדים פי כמה ממשקלם ונוזלים ללא הפוגות והרבי ממשיך ומדבר ממשיך ובוקע.

והרבי מדבר ורומז על מעלתם של האושפיזין של אותו היום שדווקא הם המשיכו את האור למטה מצד מעלתם למעלה – אך החסידים חשו בכל נימי נפשם אשר בזאת "הוא פסק על עצמו". אז יבקע – מורם ורבים מנחם שמו – כשחר אורך. וככל שהאור נמשך למטה עד אין קץ הרי שורשו למעלה עד אין תכלית...

"אז יבקע כשחר אורך".

בתוך אור-אין-סוף שמילא את כל החלל לפתע – "צמצום" "סילק אורו הגדול על הצד". הכל נראה אפל